
Prof. MUDr. Markéta Dušková, CSc.

Na anketní otázky odpovídá Prof. MUDr. Markéta Dušková, CSc.

Mohla byste nám prozradit, jaké povolání jste si představovala, že budete vykonávat, když jste chodila do základní školy a co nakonec rozhodlo o Vaší volbě?

Rozhodovala jsem se mezi architekturou a medicinou, nakonec to byl příklad nesmírné píle, zodpovědnosti a profesní dokonalosti mé matky, prof. MUDr. Anny Fadrhonicové, DrSc., který mne přivedl na medicínu. Nicméně tvůrčí duch mne neopustil při volbě specializace.

Vybavíte si okamžik, kdy Vám vědecká činnost přinesla největší radost?

Moje vědecké projekty v posledních více než 15 letech se týkají nemocných s rozštěpem rtu a patra. Tato vada je relativně častá (1 postižené dítě na 750-800 živě narozených). Nemocní nejsou mentálně postižení, ale porucha hlavních komunikačních kanálů (nonverbálního i verbálního) ve smyslu deformity obličeje a zhoršené tvorby řeči výrazně snižuje jejich kvalitu života.

Podařilo se mi navrhnout a realizovat operační výkon, který mění parametry obličeje a posunuje je do normy. Ve spolupráci se stomatologickou klinikou jsme výrazně změnili rekonstrukci chrupu a tak i dentální estetiku.

Nechci, aby to znělo afektovaně, ale skutečně spokojenost a štěstí našich nemocných bylo, je a bude tou nejlepší satisfakcí za všechnu práci.

Za posledních dvacet let se věda hodně změnila. Jaký vývoj předpokládáte ve Vašem oboru v následující deseti letech?

Obecně vzato se plastická chirurgie zabývá defektem či deformitou, tedy ať už je to reálné chybění tkáně anebo porucha zevního tvaru, nejrůznější etiologie. Věřím, že obnova tkání je cesta, kterou půjdeme v budoucnu.

Problematika kmenových buněk je začátek, který se jistě v nejbližších deseti letech ujasní a nasměruje k standartní klinické aplikaci.

Ve svém projevu u příležitosti jmenování profesorů v říjnu 2008 ministr školství zmínil: „Akademický svět bývá někdy stereotypně vnímán jako centrum potenciálního odporu vůči stávajícímu společenskému uspořádání“. Jaké kroky byste doporučila budoucímu ministrovi školství?

Co se zeptat akademiků přímo:

1. co jim vadí
2. jaké by navrhovali změny a zlepšení
3. jak by tyto návrhy realizovali

Já bych to totiž spíš charakterizovala, že hodně akademiků (včetně mé maličkosti) chápe politiky jako malé děti, kterým chybí často dostatek vzdělání a rozhledu, aby vůbec byli kompetentní, chovají se jako arogantní tvoři, slepí a hlouští k okolí, prostože prostě jim jde zásadně o materiální hodnoty pod heslem to je můj kyblíček, když ho ale mají, tak na něj dupou, aby si dokázali, že mohou cokoliv a získávají body v soutěži, kdo má mladší milenku a kdo má větší auto, kde kdo byl na dovolené atp...Prostě směšné tahačky. Náš latinář říkal: Inter arma silent musae.

Jinými slovy na racionální úvahy je třeba klid.

Vždyť si vezměte horký problém současnosti: volby: když oba přední lídři křičí, že národ volby potřebuje a chce je, tak snad aby se dali vyšetřit na gerontologii a užívali medikaci na vzružení mozku, protože si nepamatují, jaké bylo procento účasti voličů naposledy, které snad dost zásadně vypovídá o reálné potřebě běžného občana.

Už jsem toho napsala dost, stejně to nemáme šanci změnit, tak je lepší na to zapomenout a věnovat se příjemnějším věcem třeba vědě.